

I v těchhle okamžicích ji přepadal prchavý spánek, cosi jako mdloba, z níž se probírala s hlasitým výkřikem: „Krucinál kurva fix!“ To se pak vrhala před svaatební fotografii, která odjakživa zabírala prostřední polici ve vitríně, mezi talíři z parádního servisu, které za celá ta léta použili snad jen třikrát. „Koukni, cos mi proved,“ vrčela na toho krásného a mladého manžela s tenkým knírem a úsměvem jak filmový herec. Nives chvíli vzdorovala a pak se rozplynula v moři stesku. Ale pořád neplakala.

A v jednom z podobných výlevů, kdy klesla na mysli až na zem, přesunula pohled doprava, na stranu jednoho svého já s plavými vlasy samá lokna. Zrazila se u rámečku s rodiči: odjakživa je považovala za strážné anděly. Obrátila se na matku, které na té fotografii nemohlo být víc jak dvacet let: „Ty jsi tak krásná, Fiammetto...“ zašeptala. „A koukni se na mě.“ V té chvíli si vybavila historku, která ji vždycky rozesmávala, už odmalička.

Válečná léta, kdy krásného Roberta poslali na frontu, aby jeho manželce, mámě a sestrám pukalo srdce bolestí. Nives znovu uviděla ten zápal, se kterým její matka pokaždé na onu zimu vzpomínala: sama v malém domečku, kde dosud voněly pomerančové květy. Byla ještě skoro děvčátko, ale měla jistotu, že tam uvnitř čeká na svého muže. Spala v chladu, ve

světlo oharku svíčky, který dlouho nevydržel. „Čarodějka láska,“ jak říkala babička Landa. Dopisy chodící tempem, že by si člověk rval vlasy. Temné noci, protržené rachotem bombardování města, které bylo slyšet až do vesnice. Fiammetta se bála. Přetahovala si peřinu přes hlavu, ležela a počítala minuty. Jednoho dne dostala tenhle nápad: chytila cvrčka a položila si ho na noční stolek zavřeného v krabici. Dělal jí společnost. Mluvila s ním. Když mu dodávala odvahy, dodávala jí i sama sobě. Půl století se vyprávělo o tom, jak ta potvůrka zachránila jednu dívku od trýzně čekání, co člověka stravuje tak, že mu zbělají všechny vlasy v mladém věku.

Nives nejdřív zašla do králíkárný. Vzala jednu klec, co tam jen zbůhdarma plesnivěla, a pořádně ji opláchla. Potom rozrazila dveře kurníku. Uviděla všechny matróny na proutěných kukaních. Zpočátku se podivily té spoustě světla v tuhle nenormální hodinu. Našly se takové, kterým se zdálo, že je jejich povinností snést vejce, ale měly přímo strašidelnou zácpu, jak byly vytrženy ze snu, ledva usnuly. Kohout důležité pochodoval sem a tam, jako by mu do domu vnikli mimozemšťani. Nives šla na jistotu, prošla sehnutá boudou a dospěla ke zcela konkrétní opeřenkyni, jedné z těch, co dál vyspávaly i v tom rumraji. Vzala ji pod krkem a vytáhla ven.

Když se Giacomina probudila, byla už v klícce. Prudce zvedla hlavu a s třísknutím klovla do železa. „Ty máš ale švuňk!“ řekla Nives zpod peřiny a dvakrát cvrnkla prstem u otvoru se zobáním: ťuk ťuk. Slepici bylo vmžiku jedno, že kolem sebe nevidí celý kurníku, kde se narodila. Okamžitě dovnitř vrazila zobák.

První, co si Nives pomyslela, když otevřela oči, bylo: „Spala jsem jako nemluvně.“ Bylo jí do smíchu. S Giacominou vedle sebe měla pocit, že spala jako zabítá.

Slepice byla na svém místě, ale v pozoru, její silueta se rýsovala proti lampě. Jako vždycky měla výraz zpitomělé uprchlice, současně si uchovávala vojenské vzezření. Ze zadnice jí dokonce čouhala špička vajíčka, na velikost skoupého. Přecházelo trochu moc do namodralé barvy, jako by bylo holubí. „To je tou změnou,“ řekla hospodyně. Pak se dalších deset minut protahovala.

Ze dne na den si začala bezostyšně utahovat z telefonu: „Koukej si na mě, jak chceš. Stejně tam budeš dál výt na měsíc.“ Ven vycházela plná takové síly, že by ohromila obry. Zahrada a zvířata byly obstarány cobydup. Totéž platilo pro dům, vrhla se i na okna. Podobné gruntování tam neproběhlo od roku sedmdesát jedna, kdy chtěla dvacetiletá Nives vypadat schopně v očích manžela, který mizel na polích už před rozbřeskem.

Zkrátka byla jako znovuzrozená. Jak se přesouvala sem a tam, nosila s sebou Giacominu, kterou teď chovala v klícce jako nějakou křehkou květinu uloženou v urně, v bezpečí před nečasem. „Kdybych hned uháněla k nějakému doktůrkovi, ten by mě naládoval silnejma práškama a kapkama,“ říkala a dívala se na svou přítelkyni, která žila jako vždy v totálním odcizení. „A přitom jsi stačila ty.“

Laura večer nacházela matku celou pookřálou, rozvernou jako děvčátko. Jednou se jí na to musela zeptat, aby se zbavila pochybností: „Mami, ty ses dala na pití?“ Nives se s chutí rozesmála. Podívala se na Giacominu, která si cupitala po obývací, kde ji nechávala se trochu protáhnout. „Něco horšího,“ opáčila žertem. Bavilo ji dceru děsit.

Nives si slepici nosila i na záchod a do koupelny. Když se hospodyně usadila k televizi, Giacomina hřadovala na křesle, kde ještě zůstával otisk Anteo-va těla. Bylo legrační ji tam tak vidět, s vytřeštěnýma očima před televizní soutěží nebo plkáním politiků, kteří se cupovali za zvuku „Podle statistik prý“. Nives ten masakr přeplácených žvanilů komentovala nahlas: „Koukni, kde to žijem, co, moje milá.“ Stávalo se, že v odpověď přišlo zakvokání. Žena přikyvovavala. „Tak, tak.“

Mytí toho tvorečka nebylo o nic odpornější, než

když se vyzbrojená nůžkami a kleštičkami musela střetnout s nehty na nohou toho odepsaného manžela, zvlášť poslední dobou. Občas jí předvedl takové drápy, že mu div neproděravěly pohorky, a špínu, co se mu nahromadila pod kůžičkou nehtového lůžka od Velikonoc. Nives se líbilo leštit své malé kamarádce pírka, používala k tomu navlhčený hadr, kterým jí utírala i zobák. Zbavovala ji hovínek, která se na ni přes den nalepila. A brzy si zvykla na ten zvláštní pach, který se začal v domě prosazovat.

Když byla na zahradě, vyhrabávala ze země žízaly a odkládala je do misky. Po práci je pořádně propláchla v neckách a pak postavila před Giacominu talíř čerstvých domácích špaget. Ta jí poděkovala vyklopením krásných vajíček, která Nives buď v tu ránu vypila, nebo si je umíchala, což jí chutnalo víc. Pěkné má dáti dal.